

Metsä-Botnian palomieskerhon jäsen *Vesa Kasari* (oik.) ja puheenjohtaja *Jarmo Tarkka* sekä paloauto, jonka rekisteröimiseen kului puolitoista vuotta.

Sanotaan, että ihminen saa melkein mitä vain haluaa, kun siihen on luja tahto. Tuon sanonnan todenpitävyyden voisi todistaa Metsä-Botnian palomieskerho Kaskisista. He nimittäin taistelivat byrokraatian rattaissa melkein kaksi vuotta hakiesaan rekisteröintiä Ruotsista ostamalleen paloautolle.

Irene Hänninen

Luja tahto vie läpi vaikka harmaan kiven

Mutta annetaanpa palomieskerhon jäsenten, puheenjohtaja *Jarmo Tarkan*, rahastonhoitaja *Anneli Kortosalon* ja Metsä-Botnian palopäällikön *Kari Kykkäsen* itsensä kertoa.

– Jossain saunaillassa vuonna 1988 syntyi idea, että mitäs jos hankitaan palomieskerholle oma paloauto. Silloin oli vielä mukana entinen puheenjohtajamme *Matti Lepistö*. Lehti-ilmoituksen perusteella päädyimme sitten ostohankkeeseen Lindköpingistä Ruotsista Volvo-merkkiseen käytettyyn, mutta hyväkuntoiseen autoon vuosimallia 1969 hintaan 25.000 markkaa. Moottorilla oli ajettu vain noin 14 000 km. Varaosien taattu saatavuus oli yksi kauppaa puoltava seikka.

– Ennen kaupantekoa otimme eri viranomaisilta selville mitä pitää huomioida, jotta auton tuonti maahan tapahtuisi kaikkien lakien ja asetusten mukaisesti ja onko yleensä mitään estettä tuoda auto maahan. Neuvoa kysyttiin myös Kristiinankaupungin katsastusviranomaisilta. Kun kaiken piti

olla kunnossa, löimme kaupat lukkoon 10. 7. 1989 ja auto laskettiin Suomen maankamaralle Kaskisten satamassa 24. 7. 1989, missä tapahtui myös auton tullaus.

Palomieskerho aloitti auton kunnostustyöt

– Verhoilimme auton ja maalasimme siihen sisäministeriön antamien ohjeiden mukaisesti Suomen värit ja tunnukset. Suomessahan kaikkien paloautojen pitää olla punaisia. Kun kaikki vihdoin oli kunnossa 700 talkootyötunnin jälkeen, tilasimme ajan Vaasan katsastusviranomaisilta (kaikki Vaasan läänin ulkomailta tuodut raskaat ajoneuvot joudutaan katsastamaan Vaasassa). Täynnä intoa ajoimme auton Vaasaan katsastettavaksi.

Vastoinkäymiset alkavat

– Vaasasta alkoivat vastoinkäymiset – byrokraatian rattaissa pyörimme sitten noin puolitoista vuotta. Katsastusmies nimittäin ilmoitti, että ajoneuvo-

asetuksen numero 912 mukaan auton moottori saastuttaa liikaa. Vuoden alusta oli tullut voimaan uusi asetus, joka kielsi kyseiset dieselmoottorit liian saastuttavina eikä niitä asetuksen voimaan astumisen jälkeen saanut tuoda maahan.

Siitä ei meille kerrottu kysyessämme neuvoja eri viranomaisilta ennen kaupan tekoa. Asetus oli niin uusi, ettei Kristiinankaupungin katsastusviranomaisenkaan ilmeisesti muistanut sitä huomioida antaessaan meille auton maahan tuonnista ohjeita.

– Olimme ihmeissämme. Mietimme, että mitäs tässä nyt tehdään. Auto on uuden veroinen. Tänä päivänä sen ostohinta olisi useita satoja tuhansia markkoja kalustoineen kaikkineen. Työtä olimme tehneet 700 talkootyötuntia, ja kunnostustöihin oli käytetty rahaa noin 12.000 markkaa. Rahat hankittiin jos minkälaisella talkootyöllä aina markkinamyynnistä lähtien kaivojen tyhjentämiseen. Autoon käytetyt rahat olisivat liian iso summa heitettäväksi kankulan kaivoon.

Kerho haki poikkeuslupaa

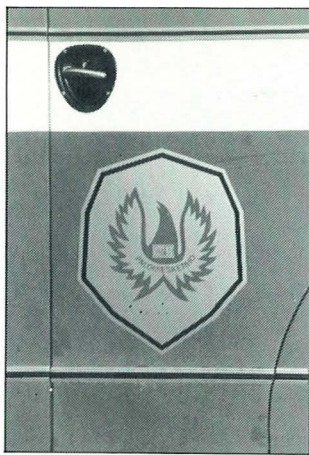
– Kyselimme katsastusmiehiltä ohjeita ja saimme tietää, että siihen voisi saada poikkeusluvan. Anomus rustattiin ja asia perusteltiin hyvin. Poikkeuslupa-anomus lähti liikenneministeriöön 20. 11. 1989. Siihen aikaan oli liikenneministerinä *Raimo Wistbacka* ja hän ehti luvatakin autoomme poikkeusluvan. Mutta kävi niin kuin kävi, että *Wistbacka* ehti lähteä pois ministerin tehtävistä ennen kuin asia ehdittiin käsitellä ja se tuli hylättynä takaisin – virkamiehet hylkäsivät sen.

– Siinä sitä taas ihmeteltiin ja mietittiin, että mitä tehdään jos auto jääkin käsiin eikä sitä saakaan käyttää. Paloautollamme ajetaan vain Kaskisten saarella ja vain noin 500 kilometriä vuodessa. Tuntui naurettavalta ajatus, että auto saastuttaisi tuolla ajomäärällä niin että siitä olisi haittavaikutuksia ympäristölle. Etenkin, kun parasta aikaakin on liikenteessä vastavia moottoreita esim. työko-neissa.

– Hälytysajoneuvot on vapautettu esimerkiksi nastarengaspakosta ja dieselverosta. Ihmettelimme, miksi paloautoamme ei käsitelty hälytysajoneuvona katsastuksessa, koska se rinnastettiin erityisajoneuvoihin, joihin kuuluvat mm. betonipumppausautot. Hankkimamme paloauto olisi suoranainen apu pienelle Kaskiselle ja sen kaupungin palo- ja pelastustoimelle. Tuntuisi ihmeelliseltä jos päättäjät pitäisivät työtämme ja apuamme sille niin mitättömänä seikkana.

Valtakunnan hoviparturi avuksi

– Mutta kävi niin kuin hyvissä saduissa joskus käy, että kun jaksaa uskoa unelmaansa

Ajoneuvoasetuksen numero 912 mukaan auton diesel-moottori saastutti liikaa. Liikenneministeriöstä saadun poikkeuslupan jälkeen sitä on kuitenkin ollut lupa käyttää. Auton ovessa oleva palomieskerhon logo on nähty muun muassa palokuntalaiskilpailussa Kurikassa, missä kerho sijoittui toiseksi.

se toteutuu. Kaskisiin nimittäin muutti takaisin, vuosikymmenien poissaolon jälkeen, valtakuntamme "hoviparturi". Kerroimme hänelle kovan kohtalomme ja hän tuumasi, "että

jos etuovi onkin kiinni niin takaovi on voinut jäädä auki". Laadimme uuden poikkeuslupanomuksen ja mukaan liitimme läänin pelastustarkastajan lausunnon sekä Kaskisten kaupungin palopäällikön lausunnon paloautomme tarpeellisuudesta. "Valtakunnan parturin" saatesanojen kanssa lähetimme sitten anomuksen uudelleen liikenneministeriöön lokaan lopulla 1990.

Päätöksen odottelua

– Jäimme odottamaan päätöstä ja saimme odottaa sitä aina toukokuulle 1991 saakka mutta kannatti sitä odottaakin. Päätös oli myönteinen. Poikkeuslupa-anomuksemme oli hyväksytty. Nyt auto on rekisterissä ja sillä on ehditty käymään palokuntakilpailussa Kurikassa, missä palomieskerho sijoittui toiseksi.

Auton sijoituspaikka

– Vasta rekisteröity paloauto tulee sijoitettavaksi Botnia-

Woodin alueelle. Siellä se on ensilähdössä. Botnia-Woodin sammutusryhmä ottaa sen käyttöön ja me lähdemme täältä Metsä-Botnian paloautolla ja niin palomieskerhon auto on siellä meidänkin käytössä. (Metsä-Botnian palomieskerhon aktiivijäsenet ovat Metsä-Botnian palveluksessa ja näin ollen kuuluvat myös sopimuspalokuntaan.)

DGM-Turva SÄTEILYMITTARI VÄESTÖNSUOJELUUN

DGM-Turva teki säteilymittauksista helpon arkirutiinin. – Tuhansia toimituksia Suomeen ja ulkomaille. –

DGM-Turva tarjoaa:

Säteilysuojeluvastuullisille

Hankintavertailuun

Huolestuneille

Kiinnostuneille

- Kätevä mittalaite. Maailman laajimmalla mittaluokalla varustettu perusmittari. Huom. Pelastustyön annosrajat.
- Viranomaisten vaatima annosmittari
- Jatkuvatoinen valvontamittari. Asetat hälytysrajat haluamallesi tasolle.
- Tarkkuusmittari.
- Ainemittaukset, kuten elintarvikkeiden gamma- ja veden radonmittaus.

Luotettava kotimainen, monipuolinen ja helpokäyttöinen säteilysuojelun perusmittari väestönsuojeluun, työsuojeluun ja omatoimiseen suojeluun

- Uuden ST-ohjeen 4. 5 mukainen
- Sisäasiainministeriön hyväksymä
- Säteilyturvakeskukseen ja VTT:n testaama (VTT:n laus. TEL 1931 saat valmistajalta)
- Paul Scherrer Instituutin testaama Sveitsissä
- NRPB:n hyväksymä Englannissa
- Kahden vuoden takuu

PS: Vanhojen säteilymittareiden omistajat. Kysykää edullista vaihtotarjoustamme.

KATA-ELECTRONICS OY

Tietotie 4, PL 27, 83700 Polvijärvi
puh. 973-631 971

SÄTEILYALAN ERIKOISYRITYS

MYNTI: VALTUUTETUT JÄLLEENMYYJÄT KAUTTA MAAN

